

„VREES NIET: GEDENK STEEDS”

(Deuteronomium 7 : 18)

Met de woorden: „Vrees niet, gedenk steeds,” wil Mozes, bij het afscheid, zijn volk geruststellen en tevens een weg tot gerustheid wijzen.

Als de Israëlieten straks het beloofde land naderen en vreezen voor de groote volken, die daar wonen, zeggende: „Deze volken zijn meerder dan ik, hoe zou ik ze uit de bezitting kunnen verdrijven?” zegt Mozes: „Vrees niet voor hen; gedenk steeds wat de Heere uw God aan Farao en aan alle Egyptenaren gedaan heeft.”

Als de vrees komt, dan maar gedenken, steeds gedenken. En al denkende, al gedenkende, zal de vrees verdwijnen. Ja, van gedenken komt danken.

Als de dichter van Psalm 77, die het in zijn vreezen zó moeilijk had, dat „zijn ziel weigerde getroost te worden,” maar zoóver komt, dat hij „de daden des Heeren gaat gedenken,” dan is hij er uit.

Het beste middel tegen vreezen is gedenken.

Ons Nederlandsche volk beleeft in het regeringsjubileum van H.M. onze Koningin dagen van gedenken.

Er is, als wij om ons heen zien, heel veel reden tot vreezen. Het is hier de plaats niet om dit breed uit te meten. Het internationale leven is, bij telkens terugkerende momenten van ontspanning, zorgelijk, en de ernst van de internationale verhoudingen is naar binnen geprojecteerd in de zorg van duizenden jonge en oudere menschen, voor wier handen geen werk is.

Daarom zullen wij naar den raad van Mozes luisteren: „Vrees niet: gedenk steeds.”

Veertig jaren van onafgebroken toewijding en trouw van onze Koningin.

Hoe is in die veertig jaren het aanzien van het koningschap gestegen in ons land. Ook in die kringen, waarin men de afschaffing er van meende te moeten propageeren als noodzakelijk voor het geluk van ons volk.

Als wij gedenken, komen wij uit bij God.

Hij is het, die de historie maakt.

Die de vorsten roept, zoodat zij bij Zijn gratie regeeren. Die het lot der volkeren in Zijn handen heeft.

Daarom zullen voor allen, die God liefhebben, de dank- en bidstonden de hoogtepunten van de feestviering zijn. Wanneer ik zoo'n dienst te leiden had, zou ik stellig laten zingen:

’k Zal gedenken, hoe voor dezen
Ons de Heer heeft gunst bewezen.

Dan komt de regel: „’k Zal de wond'ren gadeslaan.”

Hier begint het danken reeds: gedenken.... danken!

Zijn er geen wonderen gebeurd? Ons vaderland nog altijd het land van den vrede en de vrijheid.

Dan komen de dingen ook in hun rechte verhoudingen: aan God de eer.

Heer, wij danken U voor wat Gij gedaan hebt.

Maar God gebruikt menschen in Zijn dienst; Heer, wij danken U, voor wat Gij, door onze Koningin, voor ons gedaan hebt.

Zoo zal de vrucht van onze feestviering bemoediging zijn en daaraan hebben wij behoefte, als wij weer verder moeten gaan onder den bewolkten hemel.

Als wij vooruitzien, zal het zijn met vreeze, maar terugziende wordt het: „vrees niet!”

God is getrouw. God laat niet varen het werk Zijner handen.

God zet Zijn bemoeiingen voort met ons volk en met het Oranjehuis: Wij hebben een kroonprinses. Wij hebben een koningskind! Welk een belofte!

Hoe meer ons volk gaat gedenken, des te grooter zal dit alles worden.

En wat de toekomst ook brenge, één ding is zeker dat „noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onzen Heere.”

In die geloofszekerheid sterke God H.M. onze Koningin, zoodat Zij ons nog vele jaren moge regeeren.

Zoodat Zij, door de gedenkdagen, kracht ontvangt om zonder vreeze verder te gaan met en voor ons volk.

A. K. Straatsma

EN MIJN ENGEL ZAL VOOR UWAANGEZICHT UITGAAN.